

▪ Susu várja a májusi gálát

2015.05.07.

A kapuban halmozta a bravúrokat. Sugár Tímea nagyban hozzájárult az akkoriban Cornexi-Alcoa-HSB Holding névre hallható egyesület tíz évvel ezelőtti EHF-kupasikeréhez. A Susu becenévre hallgató játékos azóta sem szakadt el az egyesülettől, a gárda kapusedzője. Továbbá készül a május végi gálameccsre, a 2005-ös diadal megünneplésére.

„Az igazság az, minden egyes részletre nem emlékszem. Szétlőtték a memóriámat, sok lövést kaptam, kimutatható, hogy a két agyféltekém nem jól kommunikál, nem megy át minden információ egyikből a másikból. Ez amolyan kapusártalom, a fejlődéseknek vannak ilyen következményei. De a lényegi dolgok megvannak.“

Az EHF-menetelésből mire emlékszel legszívesebben?

„Az egész sorozat óriási élmény volt. A Fradiból igazoltam Fehérvárra 2004 nyarán, a Népligetben öt évet védtem, válogatott lettem, komoly sikereket értem el, BL-döntőt vívtam 2002-ben, sajnos elvesztettük a Vardar Skopje ellen. Abban a párharcban egyszerűen nem nyerhettünk, a körülmények szó szerint félelmetesek voltak. Imádtam az FTC-ben játszani, de eljött a pillanat, amikor úgy gondoltam, váltok.“

Jól döntöttél, hiszen azonnal nemzetközi kupát nyertél Fehérváron.

„Azért is igazoltam ide, mert a válogatottból ismertem Balogh Beát és Siti Beát, szerettem volna egy klubban szerepelni velük. Jó csapat jött össze, olyan edzőmunkát végeztünk Szabó Edinával, ami példaértékű volt. Sitire és Baloghra, valamint rám is fel lehetett nézni, a fiatalok hallgattak ránk, beálltak a sorba, ezért lettünk sikeresek. Amikor indult a sorozat, nem tekintettünk messzire. Mindig a következő meccset akartuk megnyerni, ahogy haladtunk előre, egyre nagyobb lett az étvágyunk. Akadtak furcsa szituációk, Dániában, Horsensben szálloda helyett egy kollégiumi szállásra vittek bennünket, a saját ágyneműnk nekünk kellett felhúznunk. Ezen kiakadtunk, ám az elnökünk, Balássi Imre megjegyezte, ez valóban nem elegáns a vendéglátók részéről, viszont a bírókat is ott helyezték el a házigazdák, ahol minket, tehát nem kivételeznek senkivel. Továbbjutottunk.“

Következett az elődöntőben a Ferencváros.

„Az első, fehérvári meccsen egy góllal kikaptunk, ami nem ígért sok jót a visszavágó előtt. Én nem voltam beteges, de amikor a hazai derbire készültünk, begyulladt a fülem. Gyógyszert kaptam, de nem javult. A masször jelezte, menjünk be az ügyeletre, az orvos leüvöltötte a fejemet, fülfájással miért mentem be? Hozzám vágott egy vényt, hogy ezt a gyógyszert kell megvennem. Párhuzamosan szedtem a pirulákat, a meccs reggelére bedagadt a nyakam, a bőrömön elváltozásokat éreztem. Irány a kórház, ahol kiderült, gyógyszermérgezést kaptam, majd életmentő injekciót adtak be. Javult a helyzet, a duzzanat kezdett visszaszívódni, kaptam levegőt, de az orvosok eltiltottak. Hívtam az edzőt, azonnal mondta, ilyen előzmények után nem játszom, de én közöltem, pályára lépek. A meccs előtt aláírtam a papírt, hogy saját felelősségre játszom. Indult a meccs, ott állt a csarnoknál a mentő, ha hirtelen, indokolatlanul

elterülök, azonnal vágják a torkomat, hogy kapjak levegőt. Végig én védtem. Egyszer fejbelőttek, Edina szólt, menjek le, mondtam, nem. Lefújták a meccset, utána négy napig aludtam. Csütörtökön tréningeztem először, két nappal később vívtuk a visszavágót a Népligetben, amelyen ötven percet védtem. Két góllal nyertünk, hatalmas csatában.“

Aztán jött a májusi, Győri ETO elleni megnyert finálé.

„Ott kikaptunk 26-20-ra, a végén ráadásul kiengedtek a hazaiak. Érdekes, a kisleföldi találkozónak nem volt kupadöntő hangulata, nekem úgy tűnt, csak egy összecsapás a sok közül. A visszavágón, a fehérvári jégcsarnokban remek játékkal győztünk, és miénk lett a kupa. Nagyon jó döntés volt az új helyszín, négyezren biztattak bennünket. Igaz, itt is akadtak érdekességek, alig tudtunk a jégpályán tréningezni, gyakorlatilag egész héten esett az eső, a tető beázott, kérdéses volt, hogy sikerül-e megrendezni a találkozót. A meccs előtti napon már kimondottan kellemes volt az idő, a finálén pedig verőfényes napsütés fogadott bennünket.“

Mit gondolsz, a csapat mikor vívhat ismét nemzetközi kupadöntőt?

„Egy éve nagyon közel voltunk a fináléhoz, az utolsó másodpercben kapott góllal maradtunk alul a dán Esbjerggel szemben. Minden játékosnak azt kívánom, élje meg, hogy nemzetközi kupadöntőt vívjon, és lehetőleg nyerje is meg. Ez a csúcs, mert a győzelem velünk marad. Mindig.“

Horog László

Fotó: Bölcshöldi István Péter
